

# Dödens Strand

Månegarm

Smärtan tär själen, en tystnadens tår faller,  
mot sorgedränkt jord, den svartaste mull.

Den tunga svärta som blindar min syn,  
darrandes på knä, världen faller skata ned.

Mina händer fylls, med livets vatten,  
detta varma flöde, jag går stilla hän.

Släpper mitt svaga grepp, förlöst från väven.  
från de bojor, som fjättrat mig.

Vader fram i mörkret i minnenas flod,  
ett ändlöst ropande efter dödens strand.

Svagt skymtar hon, vars son jag är.  
djupet och mörkret, farsontes bittra moder.

Faller på knä inför, hennes sjukliga prakt.  
hennes kalla barm, välkomnar mig åter...